

L'HORA NOVA

El problema de proveïments

Degut a moltes anomalies i a infinitat d'obstacles que entorpien el proveïment de Barcelona i Catalunya, el qui aleshores era conseller de Proveïments de la Generalitat de Catalunya promulgà un decret en el que s'establia un menú de guerra. El proletariat de Catalunya no podia permetre que, havent-hi encara privilegiats de la fortuna, aquests poguessin menjar el que els vingués de gana, mentre per altra banda hi havia qui per manca de queviures i per l'encariment dels mateixos havia de passar-se la major part dels dies sense poder satisfer la seva gana.

L'ara flamant Conseller de Proveïments, anul·la el decret que establia el menú de guerra, i a més, autoritza als ciutadans que facin les compres sense control, sense donar-se compte que els productes alimentaris, tan escassos, és precisament una controlació rígida que pot fer-los surar uns dies més. No és pas una solució l'anul·lació d'aquest decret, sinó que més aviat servirà per entorpir l'estructuració naixent que s'havia donat el poble en quant a Proveïments.

Són infinitat els ciutadans que vénen a Vic a proveir-se de patates, mongetes, sucre, llet, i tots sabem que, a excepció de les primeres, aquesta comarca no n'és productora.

Qui ha viscut, tant sols una mica, la qüestió de proveïments, sap sobrerament les dificultats que hi ha per a obtenir algun producte.

Però, no estranyem que hi hagi algun company que vingui a la Comarca d'Osona i fins exigeixi l'entrega d'algun aliment indispensable per a ell o per a la seva família, però haurien d'entendre que ni Osona ni cap comarca catalana té el dret de proveir a la capital dels productes que ella no produeix. Si a Vic, salvant infinitat

LA CIUTAT I EL CAMP

Sempre que es parla de la coordinació de serveis que han de quedar establerts a la rera, per a prestar amb tota eficàcia l'ajut necessari als companys que lluiten al front, queden automàticament al·ludits, els obrers de ciutat i els obrers del camp. La indústria i l'agricultura són dues branques que es complementen, i les dues són necessàries per a prosseguir amb èxit la lluita que ha de donar la victòria als qui tenim la raó.

Els obrers de ciutat s'han fet càrrec de la greu situació i tots contribuïm, en la forma que ens és possible, a les despeses que la guerra ocasiona, perquè ja sabem que és indispensable l'esforç de tots. Tothom, per mitjà dels seus respectius sindicats, hi contribueix pecuniàriament, ensems que molts treballen hores extraordinàries per al mateix objecte.

Les lleis reguladores de la nostra economia, que han estat dictades pel Conseller d'Economia de la Generalitat, són disposicions concretes i, per consegüent, tots sabem a què atènyer nos i ningú pot al·legar ignorància sinó compleix la llei, perquè tots els decrets han estat fets públics i redactats amb claredat.

En canvi, no podem dir igual del que fa referència a la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat, perquè no hem pogut tenir a les mans cap decret que deixés la situació del camp resolta d'una manera definitiva. Es va ordenar que els arrendataris es retinguessin les parts dels fruits o l'arrendament que corresponia al propietari, sense perjudici de què l'ex-propietari havia de continuar pagant la contribució. Naturalment, es varen retenir les parts i encara són retingudes, i voldríem saber com pensa resoldre aquest afer el Conseller d'Agricultura de la Generalitat.

Tenim entès que es va estudiant la manera de trobar una llei que reguli la propietat de la terra, i mentre aquesta llei no ve cada sindicat agrícola fa les coses arbitràriament i a caprici de les respectives juntes. Nosaltres opinem que es tracta d'una llei que per ésser justa, ha d'ésser una mica complicada, però també opinem que a falta d'altra s'ha de fer complir la llei catalana de contractes de conreu.

No obstant, va quedar aclarit que la part urbana quedava deslligada de la terra, en el que afecta a tributació i, per consegüent, s'ha de pagar arrendament a qui actualment en sigui propietari. I sabem que a molts llocs tampoc no es paga, i nosaltres creiem que els treballadors de la terra han de contribuir com nosaltres a les despeses generals del país.

Per això trobem molt justa la proposició que el Conseller de Defensa va presentar en l'últim ple municipal, demanant que els pagesos paguessin l'arrendament de la casa a qui en aquests moments i segons les lleis en sigui el propietari i sobretot a què contribueixin per als Hospitals de Sang, ja que excepte alguns casos dignes d'elogi, no hi han contribuït.

Tenim la confiança de què els respectius Sindicats Agrícoles es prendran amb interès aquestes suggerències i no trigarem a tocar-ne els resultats satisfactoris.

RAMON VILACÍS